

Jsme tu pro Vás, připraveni pomoci ...

*"Život zesnulých
je uložen v paměti žijících."
(Marcus Tullius Cicero)*

Když člověk přichází na svět, protíná se lidská láska s Boží vůlí v jednom jediném okamžiku, je to místo naprostého ticha, důvěry a odevzdání.

V podobném okamžiku se tyto dvě nezměřitelné veličiny setkají, když se protíná život se smrtí. A právě kvůli nesmírné váze tohoto ticha je někdy lépe nechat některá slova nevyřčená v nadějném doufání, které se ozývá v každém srdci a šeptá o možnosti, že kdesi jinde, než tady v pozemském životě, bude možno doříct všechno nedořečené, odpustit vše dosud neodpuštěné, doobejmout, co bylo objímáno málo, pochopit nepochopené ... Kéž je naše poslední pozemské rozloučení zakořeněno v této naději.

A každý, kdo ji cítí,
ať ji nechá rozeznít ...

Život je věčný, láska je nesmrtelná a smrt je pouze horizont. Horizont není nic jiného než hranice, za niž už ... nedohlédneme."

(R. W. Raymond)

O bolestné i radostné, ale především velmi osobní vzpomínky na chvíle doprovázení svého tatínka v posledních týdnech jeho života, s pomocí Domácího hospice sv. Michaela, se s námi podělila paní Simona Zábranská, která vlídně a smířlivě říká: "Pro nás jako děti a rodinu bylo nesmírně důležité vědět, že je o tatínka postaráno. Do posledního dechu byl doma, součástí své rodiny. A my věděli, že je šťastný. Ještě v březnu tohoto roku jsme s tatínkem společně s rodinou oslavili jeho 81. narozeniny a v těch šťastných chvílích vůbec netušili, co má brzy přijít... Tatínek začal mít záhy potíže se stabilitou, lékařské vyšetření prokázalo vážné onkologické onemocnění. Pooperativní léčba ale nepřinášela výsledky, které bychom tak rádi slyšeli a vnímali. Pohybové potíže se stupňovaly a tatínek byl brzy upoután na lůžko. Snad v té situaci bylo malým štěstím, že tatínkovi přestala sloužit krátkodobá paměť, takže si dobře neuvědomoval, co se s ním děje. Vnímál, a my s ním, tu nesmírnou sílu a hloubku okamžiků blízkosti, těch bezprostředních přítomných okamžiků, kdy jsme mohli být spolu. Pro nás, plně vědomé, to bylo ale zároveň i hodně náročné ... přijmout tu náhlou, neměnnou, nezvratnou změnu běhu života, kdy tatínek ještě nedávno byl statný muž plný života. Vzpomínám, že jsem byla jakoby paralyzovaná tou nastalou situací. Myslela jsem jen a jen na tatínka. Jakoby by byl člověk neschopen řešit souběh potřebných věcí. "Umístit" tatínka do kamenného hospice jsme ihned zamítli a velice ocenili nabídku Pardubické nemocnice obrátit se na Domácí hospic poličské Charity. Byla to okamžitá volba, za kterou jsme velice vděční. Začaly se odjíet okolnosti, které bychom sami nikdy nedokázali zajistit. Ozvala se nám vrchní sestra hospice, paní Želmíra Plecháčková, konstruktivně a velice vlídně s naprostým pochopením naší situace nás seznámila s kroky, které se budou následně odvíjet, jaká péče nás s pomocí lékařů a sestřiček čeká. I v těch těžkých chvílích jsme najednou i my byli šťastní. Naprostá profesionalita, respekt k soukromí a důstojnosti pacienta i doprovázející rodiny ze strany hospicového týmu nám všem dodala pocit bezpečí a klidu, že je vše, jak má být. Sestřičky se svou péčí staly naprosto přirozenou součástí naší rodiny ..."

Není divu, že se při našem dlouhém a tolik osobním povídání občas zadrhnu hlas a po tváři se skutálela slza milé, stále zcela živé vzpomínky ... Paní Simona vyslovila nejen slova díky, ale také své přání: "Při odloučení od svých blízkých psychika zvláště pak nemocného či umírajícího člověka velmi strádá. O to více zpětně doceňuji službu vašeho Domácího hospice a naše rozhodnutí umožnit tatínkovi prožít závěr života doma. Díky Vám se vracíme k původním hodnotám, které dříve v rodinách byly. Vaše práce není o systému ale o člověku. Ten nepopsatelný a těžko přenositelný pocit blízkosti, který už pak nikdy nemůžete zopakovat, vrátit, je nesmírně důležitý při narození a možná ještě důležitější při umírání. A to nejen pro nemocného, odcházejícího člověka, ale v nezastupitelné míře i pro doprovázející rodinu. Velice bych přála všem, aby měli možnost a vlastní vůli proměnit i takto bolestné chvíle ve vděčné a svým způsobem radostné vzpomínky."

Za možnost sdílení osobního prožitku ze srdce děkuje Marcela Vraspírová